

meget alvorlige Forhandlinger, vilde det jo være stor Synd at skuffe de saaledes vakte Forventninger.

Den sidste Sag, jeg har at omtale, er Spørgsmaalet vedrørende Forholdene paa Flakkebjerg. Jeg kan derom henvise til mine Udtalelser ved Finanslovens 1ste Behandling og sige, at hvis Forholdet var det, at jeg skulde ansætte eller skulde have ansat Forstander Mortensen, vilde jeg ikke have gjort det. Jeg udtalte den Gang, at jeg fandt, at om end Fremstillingerne vare meget overdrevne, var der dog Tilfælde, hvor han efter min Formening havde straffet for strengt. Jeg vilde derfor, hvis Spørgsmaalet havde været om hans Ansættelse i en Statsstilling, ikke have ansat ham. Men saaledes laa Spørgsmaalet ikke for mig. Spørgsmaalet laa saaledes, om man skulde nægte Flakkebjerg Anerkendelse som Opdragelsesanstalt, saa længe Mortensen var Forstander, og da Bestyrelsen for Flakkebjerg holdt paa, at den vilde beholde Mortensen som Forstander, og Spørgsmaalet altsaa stod paa, om man skulde have denne Opdragelsesanstalt ind under Børneloven, ind under Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne og ind under Overværgeraadets hele Tilsyn eller ikke, fandt jeg ikke, at det, der forelaa oplyst om Mortensen, de Overskridelser — i enkelte Tilfælde alvorlige, beklagelige Overskridelser —, der forelaa, vare af en saadan Beskaffenhed, at man paa Grundlag deraf kunde nægte og burde nægte Anstalten Godkendelse og derved udsætte sig dels for, at den vedblev at være en Opdragelsesanstalt under Mortensen, men udenfor Tilsynet, og dels for, at det offentlige kom til at mangle den Anstalt, at der blev et Hul i Rækken af de Anstalter, hvor Børn kunne anbringes. Jeg mener, at der var saa meget mindre Grund til at nægte denne Anerkendelse, som der jo forinden var udstedt et Strafferegulativ for Opdragelsesanstalterne, og der tillige, naar Anstalten kom ind under Børneloven, vilde blive ført Tilsyn med den, og det desuden vilde blive paalagt Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne at føre særlig nøje Tilsyn med Anstalten.

Jeg erkender som sagt gerne, ligesom jeg gjorde ved 1ste Behandling, at der har været Tilfælde, hvor Mortensen er gaaet for strengt til Værks, men paa den anden Side kan jeg dog ikke tilbageholde — hvilket jeg jo heller ikke gjorde ved 1ste Behandling —, at naar man ser paa Sagen i sin Helhed, saa tegner Billedet sig ikke fuldt saa sort som efter de Fremstillinger,

der ere blevne givne her i dette Ting, og hvor væsentlig kun de sorte Punkter ere blevne dragne frem. Jeg har gaaet Forhørene meget nøje igennem — selvfølgelig — og jeg vil slutte mig til Henstillingen til alle ærede Medlemmer om ogsaa at gaa Forhørene nøje igennem. Jeg har et Uddrag af Forhørene — jeg har gjort det saa kort som muligt, men helt kort er det dog ikke —, som jeg vil tillade mig at gøre de ærede Medlemmer bekendt med.

Det er Drengene, som forklare: C. V. S. Mortensen har været paa Anstalten i over 8 Aar, „hvor han befinder sig vel“ . . . „han har intet at klage over og synes ikke, at Eleverne straffes haardere, end de have fortjent“. Han forklarer om Chr. Springs Afstraffelse — Chr. Spring er jo en af dem, hvis Afstraffelse særlig er bleven nævnt. Herefter forklarer Chr. Spring selv, at „han synes selv, at han havde fortjent den Afstraffelse, han fik, og han har i det hele intet at klage over. Han vil lige saa gerne være paa Anstalten som i Tjeneste udenfor. Han er bleven godt behandlet i de Tjenester, han har haft. De Lærere, der nu ere paa Anstalten, behandle Drengene godt. Der kan falde et lille Rap en Gang imellem, men det er ikke noget at tale om. Han synes ikke, at Drengene blive strengere behandlede end nødvendigt, og han mener navnlig, at de ikke faa Prygl oftere eller haardere end fortjent.“ Chr. Spring har været paa Anstalten i 4 Aar.

Viggo Christian Madsen „har ikke noget at klage over“. Lars Kristian Larsen har to Gange faaet et Slag Tamp for Forsømmelighed. Carl Christian Mortensen „har intet at klage over. Han er en Gang bleven straffet, men det havde han ærligt fortjent . . . Efter hans Begreber er ingen af Drengene, saa vidt ham bekendt, bleven for haardt straffet.“ Johannes F. B. Møller „er tilfreds med at være paa Anstalten, han har ikke faaet synderlig mange Bank“. Søren P. Andersen „har intet at klage over. Forstanderen har altid behandlet ham godt.“ Jens C. W. Nielsen, som har været paa Anstalten i 4 Aar, „har intet at beklage sig over“. Richard M. Tygesen „har intet at beklage sig over. Har faaet nogle Rap af og til, men det har været fortjent“. Thorvald Michelsen har været der 1½ Aar. „Har ikke noget at beklage sig over.“ Carl A. Nielsen har været der 4 Aar. „Har ikke noget at klage over. Har kun faaet Afstraffelse nogle Gange efter Fortjeneste.“ P. Thomsen har været der i 4 Aar. „Har intet at klage over.“ Hans L. An-